V osamění

Vladimír Merta

V osamění, když zvony města zní,
je nás tolik, co jíme tiše svůj pokrm.
Tiše, sami, s přáteli, s rodinami,
poledne stříbrných mráčků postává mezi okny.

Čekají nás procházky chvějícím březovím,
vrnící kolovrátky s nataženou dlaní.
Zchromený pták nás tam zraní,
zraní nás, sblíží nás,
pod střemchou napijeme se
slov zamilovaných dvojic.

Mluvili řečí mou? Šeptali řečí tvou?
Našli se stejnou náhodou
jako my kdys?
Také jsme nosili průsvitný pro nás šat,
ruce jak vlny vod, stihající se tmou,
my také jako vy, a když pak soumrak pad,
byli jsme jedna zem,
jedna noc,
jedna hvězda?

Tištěno z pisnicky-akordy.cz

Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!